

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτικὸς αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. Ἐνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ σύζυγοι τῶν πολιτευομένων. — Ἀπὸ τὴν Στοκόλμην. — Οἱ στρατῶνες. — Ἡ πολιτεία. — Γάμοι δύο μεγάλων ἠθοποιῶν (κατὰ τὸ Γαλλικὸν ὑπὸ δος Εἰρ. Νικολαΐδου). — Αἱ δύο μοῖραι (ὑπὸ κ. Κλεοπάτρας Ἀκύλα). — Ἀλληλογραφία. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΩΝ

«Αἱ σύζυγοι τῶν πολιτευομένων καὶ μάλιστα τῶν πτωχῶν πολιτευομένων, οἱ ὅποιοι ἀπὸ ἀνόητον φιλοδοξίαν ἀφείνουν τὰς ἐργασίας των, διὰ νὰ ἀνελθῶν τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν, εἶναι μία ἄλλη τάξις δυστυχῶν γυναικῶν, τὰς ὁποίας ἐλησμονήσατε» γράφει μὲ πόνον ψυχῆς μία κυρία τῆς πολιτικῆς, ὡς ὑπογράφεται.

«Ὁ σύζυγός μου, προσθέτει, ὅταν ὑπανδρεύθην ἦτο νέος δικηγόρος, ὁ ὁποῖος ἐκέρδιζε περίπου τριακοσίαις δραχμαῖς τὸν μῆνα. Ἀπὸ τὴν προῖκα μου εἶχαμεν εἰσόδημα δρ. τετρακοσίας καὶ ἡ ζωὴ μας ἄρχισε καλὰ καὶ ἀνετα. Εἶχα βεβαίως καὶ ἐγὼ τὰς μερίμνας τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ ἤμην συνειθισμένη, διότι ἀνετρέφην χωρὶς μητέρα καὶ ἀπὸ πολὺ νέα εἶχα ἀναλάβει τὰς φροντίδας ταύτας. Ὁ ἄνδρας μου ἦτο ἄνθρωπος καλοῦ καὶ ὁμαλοῦ χαρακτήρος, ὄχι πολὺ ἐξυπνος, ἀλλ' ὅπως δῆποτε ὄχι καὶ κουτός. Ἐζήσαμεν τρία τεσσαρα χρόνια καλὰ, εὐτυχισμένα, ἐκεῖνος ἐργαζόμενος εἰς τὴν ἐπιστήμην του, ἐγὼ ἀνατρέφουσα τὰ δύο μας παιδάκια καὶ φροντίζουσα διὰ τὸ σπίτι.

«Αἴφνης ἓνα βράδυ ὁ ἄνδρας μου μοῦ ἐφάνηκε κάπως σκεπτικὸς καὶ ἀφηρημένος. Δὲν ἐφίλησε, κατὰ τὴν συνήθειάν του

τὰ παιδιὰ, οὔτε ἐπικίξε μαζί των. Εἰς τὸ τραπέζι, χωρὶς καμμίαν αἰτίαν ἦτο κτηφῆς καὶ διὰ πρώτην φοράν ἤρε τὸ φαγητὸν ἄσχημον καὶ ἐπέπληξε τὴν ὑπηρέτριαν. Τὴν νύκτα ἐκοιμήθη κακὰ καὶ τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶτ', ἀφοῦ ἐσηκώθη ἀξημέρωτα καὶ ἐξῆλθεν, ἐπέστρεψεν ὅλος χαρὰ: Σεύρεις μοῦ εἶπεν, μὲ πέρνουν εἰς τὸν συνδυασμόν; Χθὲς τὸ βράδυ τὰ πράγματα εἶχαν σακλώσει, διότι εἶχα προσφέρει μόνον ἐξ χιλιάδες ὡς μερίδιόν μου εἰς τὰ ἐξόδα τῆς ἐκλογῆς. Σήμερον ἐπρόσθεσα δύο ἀκόμη καὶ τὸ ζήτημα ἔληξε.

«Καὶ ποῦ θὰ εὔρης τὰ χρήματα αὐτά; ἦτο ἡ πρώτη μου ἐρώτησις.

«Θὰ ὑποθηκεύσωμεν τὸ σπίτι (ἦτο ἡ προῖκα μου, τὸ σπίτι) καὶ θὰ τὰ πάρωμεν. Ἐννοεῖς ὅτι ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἐξησφαλισμένη κα τότε ἔξω φτώχεια. Εἶμε δικηγόρος διαφόρων δικαδικουμένων μεταλλείων, τὰ ὁποία διὰ τῆς πολιτικῆς ἐπιτροπῆς μου θὰ δοθῶν εἰς τοὺς ἀπαιτητὰς καὶ θὰ λάβω, φυσικὰ, τὸ μερίδιον τοῦ λέοντος. Ἐπειτα ἐνδιαφέρομαι διὰ κατὰ καταπατημένα οἰκόπεδα τοῦ δημοσίου, ὑποθέσεις πελατῶν μου καὶ αὐταί... Τέλος πάντων, κυρία μου, μοῦ εἶπε, τὸ σπίτι μας θὰ γείνη μέγαρον καὶ ἴσως μίαν ἡμέραν ἐξημερωθῆς καὶ ὑπουργίνα.

«Ἦμην πολὺ νέα καὶ ἄπειρος καὶ δὲν εἶχα μεγάλα πράγματα νὰ ἀντιτάξω εἰς τὰ ἐπιχειρήματα αὐτά, τὰ τόσον δελεαστικά. Ἡ πολιτικὴ μοῦ ἐφάνητο μία ἐργασία προσδοκός, πολὺ περισσώτερον ἀπὸ τὴν δικηγορικὴν καὶ ἔδωκα ἀμέσως τὴν συγκατάθεσίν μου, διὰ τὴν ὑποθήκευσιν τοῦ σπιτιοῦ.

«Εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ ζωὴ μας μετεβλήθη. Τὸ σπίτι μας τὸ ἤσυχον καὶ τακτικόν, σιγὰ, σιγὰ, ἐγεινεν ἓνα

είδος καφφενείου, εις τὸ ὅποιον ἐμπαινόβγαίναν κάθε εἶδους ἄνθρωποι βρωμεροί, ρυπαροί, μὲ τὸ καπέλο ἑστὸ κεφάλι, μὲ τὸ τσιγάρο ἑστὸ στόμα καὶ ἐκρυφομιλοῦσαν μεταξύ των καὶ ἐκρυφομιλοῦσαν μὲ τὸν ἄνδρα μου καὶ ἐσυζητοῦσαν καὶ ἐφώναζαν καὶ ὑπέσχοντο καὶ ἐλάμβαναν ὑποσχέσεις. Τῆς πρώτης ἡμέρας ἀπέφυγα τῆς συντροφίης αὐτές, ὅσον ἤμποροῦσα. Ἄλλ' ὁ ἄνδρας μου μοῦ ἔκαμε μίαν τρομερὰν σκηνὴν καὶ μοῦ εἶπεν, ὅτι ὄφειλα νὰ τοὺς περιποιούμαι, νὰ μάθω τὰ ὀνόματά των, νὰ κάμω ἐπισκέψεις εἰς τὰ σπίτιά των, νὰ προσκαλέσω τῆς γυναικίης των.

« Ἦναγκάστην νὰ ὑποταχθῶ καὶ εἰς αὐτό. Φυσικὰ τὸ σπίτι καὶ τὰ παιδιὰ μου παραμελήθησαν, τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν ἀφηνίασε, αἱ ὄραι τοῦ φαγητοῦ καὶ τοῦ ὕπνου ἄλλαξαν, ἢ μᾶλλον ἐτρόγωμεν καὶ ἐκοιμούμεθα, ὅπως καὶ ὅποτε ἤμπορούσαμεν. Ἦτο Δεκέμβριος. Καιρὸς παγερός, ἡμέραι σκοτειναί, δρόμοι λασπωμένοι. Τὰ χαλιὰ μας, τὰ ἐπιπλά μας, τὰ μάρμαρα τῆς σκάλας μας, ὅλα ἐβρωμίσθησαν κατεστράφησαν. Ἦνα πρῶτ' ὁ ἄνδρας μου, μοῦ εἶπε νὰ ἐτοιμάσω τῆς βαλίτζης του. Θὰ ἐπήγαιναν εἰς τὴν ἐπαρχίαν. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐχωρίζομεθα. Ἐκεῖνος ἔφυγε καὶ ἐγὼ ἔμεινα διὰ νὰ δέχωμαι τοὺς ψηφοφόρους τῆς ἐπαρχίας, τοὺς μένονοντας εἰς Ἀθήνας. Τρεῖς μῆνας ἐξήσαμεν τὴν ζωὴν αὐτὴν τὴν κολασμένην. Ἐπὶ τέλους ὁ ἄνδρας μου ἐπέτυχε καὶ ἦλθεν ἐν θριάμβῳ. Ἄλλ' ἀδύνατος, ἀγνώριστος, βραχνός, λερωμένος.....

« Εἶναι τώρα δέκα πέντε χρόνια. Τὸ σπίτι μου ἐπωλήθη, ἡ προῖκα μου ὅλη ἐφαγώθη. Ἡ πελατεία του φυσικὰ κατεστράφη. Καὶ τὰ παιδιὰ μου ἐμεγάλωσαν εἰς τὴν κόλασιν αὐτὴν τῆς πολιτικομαζίας τοῦ συζύγου μου. Εἶμεθα πνιγμένοι εἰς χρέη, πρὸς τὸν νοικοκύρην τοῦ σπιτιοῦ, πρὸς τὸν ψωμῶν, πρὸς τὸν μπακάλην, πρὸς τὸν χασάπην, πρὸς ἐμπόρους. Διάφοροι τοκογλύφοι μᾶς καταδιώκουν μὲ συναλλάγματα διαμαρτυρημένα. Ὑπηρεσίαν δὲν ἔχω, παρὰ μίαν μικρὰν, τῆς ἐπαρχίας καὶ αὐτὴν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ περιποιούμαι ἐκτάκτως, διότι εἶναι προστατευομένη τοῦ κομματάρχου μας.

« Τὴν φορὰν αὐτὴν ἐχάσαμεν καὶ τὴν ἐκλογὴν. Καὶ εἶναι ζήτημα, ἂν θὰ μᾶς πᾶρουν πλέον εἰς τὸν συνδυασμὸν, ἀφοῦ δὲν ἔχομεν νὰ καταβάλλωμεν τίποτε πλέον. Ἄν τοῦλάχιστον ὁ ἄνδρας μου ἦτο μεγαλοφυῆς πολιτικῆς, ἂν ἔδλεπα ὅτι ἔκαμε τίποτε καὶ αὐτὸς διὰ τὸ καλὸν τοῦ τόπου, ἢ τοῦλάχιστον διὰ τὴν ἐπαρχίαν του, ὑπομονή! Ἄλλὰ τὰ πράγματα ἐκεῖ κάτω εἶναι χειρότερα ἀπὸ πρῖν. Δρόμοι συγκοινωνίας δὲν ὑπάρχουν, τὰ σχολεῖα εἶναι σταῦλοι χωρὶς τζάμια, οἱ χωρικοὶ ἀφημένοι εἰς τὴν τύχην των καὶ εἰς τὸν βουρδουλα ἐνός φρικτοῦ ἐνωμοτάρχου.

« Ἐδῶ εἰς τὴν γενικὴν πολιτικὴν κανὲν φρόνημα, καμμία εὐγενὴς ιδέα. Σήμερον μὲ τοῦτο τὸ κόμμα, διότι τὸ ἄλλο δὲν μᾶς ἔκαμε τὰ ρουσφέτια μας. Αὔριον μὲ ἐκεῖνο, διότι ὁ πρόεδρος μᾶς ἠρνήθη τὸν διορισμὸν ἐνός ἀργομίσθου ψηφοφόρου.

« Καὶ τὸ χειρότερον ἀπὸ ὅλα μὲ τὰ τρεξήματα εἰς τὴν τελευταίαν ἐκλογὴν, ὁ ἄνδρας μου ἔπαθε βρογχίτιδα καὶ ὑπάρχει κίνδυνος ἄμεσος διὰ τὸ στήθος του. Φοβοῦμαι, Κυρία, τελειώνει τὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ πόνου, ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ

προσφύγω εἰς τὰ φιλόθρονα αἰσθηματὰ σας, ὅπως μᾶς συστήσητε εἰς τὴν φιλόπτωχον ἐταιρίαν, — ἐὰν δὲν εἴσθε μέλος — καὶ μᾶς παραχωρηθῆ ὀλίγον γάλα καὶ ὀλίγον κρέας, ἐὰν ἢ κατὰστασις τῆς υγείας τοῦ συζύγου μου χειροτερεύσῃ.

Δυστυχῶς τὰ κορίτριά μου δὲν ἠμπόρουν νὰ πᾶρουν οὔτε δίπλωμα, ἀλλ' οὔτε νὰ μάθουν μίαν τέχνην. Πῶς! αἱ κόραι ἐνός πολιτευομένου! ὁ ὁποῖος πάντοτε περιμένει τὰ ἑκατομμύρια τῶν μεταλλείων καὶ τῶν καταπατηθέντων οἰκοπέδων!».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΟΚΟΛΜΗΝ

Ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ κ. Balke ἀνέλαβε πηλσίον μας καθήκοντα ξεναγοῦ, ὑπῆρξε καὶ δι' ἡμᾶς ἡμέρα ἀθλητικῆ. Κοντὰ εἰς τὸν θαλερὸν αὐτὸν ἀρχιαθλητὴν, τὸν ἀκούραστον καὶ ἀεικίνητον, ἀνήλθαμεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἓνα record κινήσεως, δρόμου, ἀνεβοκατεβάσματος σκαλῶν καὶ τρεξιμάτων, τὰ ὁποῖα οὔτε νὰ σκεφθῆ κανεὶς δύναται, ἐδῶ εἰς τὸν τόπον μας, ὅπου οἱ ἄνθρωποι περιπατοῦν ὡς φιλόσοφοι, καὶ σπεύδουν πάντοτε βραδέως καὶ ἀναπαυτικῶς.

Εὐτυχῶς ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἶχεν ἀνατείλει δροσερά, ἢ κυριολεκτικώτερον ψυχρὰ καὶ ὅτι ἡ ἀμάξα τῆς δοκτορίνας Σμιθ ἐσυντόμευε τὰς ἀποστάσεις, ὅπου ἦτο δυνατὴ ἡ δι' ἀμάξης συγκοινωνία. Ὅπως δὴποτε εἰς τὸ Στάδιον τὸ Σουηδικόν, διὰ νὰ τὸ περιέλθωμεν καὶ νὰ ἐπισκεφθῶμεν ὅλα τὰ περὶ αὐτὸ ἰδρύματα ἐκάμαμεν καὶ ἡμεῖς ἀγῶνας δρόμου, οἱ ὁποῖοι ἐσυνεχίσθησαν ἀμέσως ἔπειτα εἰς τὰ διάφορα κέντρα, τὰ ὁποῖα ἐπεσκέφθημεν. Αἶφνης, ἐνῶ ἐπενοῦσαμεν, φεύγοντες ἀπὸ τὸ Στάδιον, ἐμπρὸς ἀπὸ ἓνα στρατῶνα, ὁ κ. Balke μᾶς ἠρώτησεν, ἐὰν θὰ μᾶς ἐνδιέφερε νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν στρατῶνα αὐτόν. Ἐομίσσαμεν ὅτι θὰ ἦτο ἔλληψις ἀβρότητος πρὸς τὸν εὐγενῆ στρατιώτην, ἐὰν ἀπαντούσαμεν ὄχι. Ἄλλως ὑπάρχει πρᾶγμα περισσότερο ἐνδιαφέρον καὶ περισσότερο χαρακτηριστικὸν τὸν πολιτισμὸν ἐνός λαοῦ ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ στρατοῦ του, ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς εἰς τὰ καθέκαστα δικίτης τῶν ἀνδρῶν, εἰς τοὺς ὁποῖους εἶναι ἀνατεθειμένη ἡ ὑπεράσπισίς του.

Εἰσήλθομεν λοιπὸν εἰς τὸν στρατῶνα, ἢ μᾶλλον εἰς ἓνα ἀπέραντον ἐξοχικὸν μέγαρον, ὠραῖον, καθαρὸν, εὐάερον καὶ φωτεινόν, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ὁποῖου εἶχαμεν τὴν τύχην νὰ συναντήσωμεν ἔφιππον τὸν καλλίτερον ἵππὸν τῆς Σουηδίας.

Ὁ κ. Balke ἐνθουσιάσθη, εὐθὺς ὡς τὸν ἀντίκρισε. Εἶναι ὁ νικητὴς ἵππεύς, καὶ ἔχει τὸ record τοῦ κόσμου ὅλου, μᾶς εἶπε, καμαρόνων τὸν νέον ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογό του, ἓνα δυσυπότακτον ἄλογο, μὲ τὴν ἀφέλειαν, μὲθ' ἧς θὰ ἐπέβαινε τοῦ Βουκεφάλου του ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ δαμκστής αὐτὸς ὅλου τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

Πρὶν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὰς κατοικίας τῶν ἀνδρῶν, διηυθύνθημεν πρὸς τοὺς σταῦλους τῶν ἵππων, διότι κατὰ σύμπτωσιν ὁ στρατῶν ἦτο τοῦ ἵππικοῦ. Σταῦλοι! ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλο ὄνομα! Διότι συνήθως τὴν λέξιν αὐτὴν μεταχειρίζομεθα, ὅταν θέλωμεν νὰ παραστήσωμεν κατὰ ρυπαρὸν, ἀκατάστατον καὶ ἀπαίσιον τὴν ὁσμὴν. Ἐνῶ οἱ σταῦλοι ἐκεῖνοι ἦσαν κα-

θαρώτεροι καὶ πλέον τακτικοὶ καὶ ἄοσμοι ἀπὸ πολλὰ σπίτια, κατοικημένα ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ἀνθρώπους. Τὰ ἄλογα, κατὰ μαῦρα καὶ καφφέ, γιγαντώσασα ἄλογα, εἶχε τὸ καθένα τὸ ἰδικόν του διαμερίσμα, εὐρύχωρον, καθαρὸν, μὲ ἄφθονον τροφήν, μὲ νερόν διαχυέστατον. Αἱ φάτναι των διηρημένοι εἰς δύο πτέρυγας ἐνός ἰσογείου ἀπεράντου διαδρόμου, ὁμοιάζον μὲ προθήκας μᾶλλον πολυτελεῖς καταστημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐξετίθοντο εἰς τὸν κοινὸν θαυμασμὸν τὰ ὠραία καὶ ὑπερήφανα ἐκεῖνα ζῷα. Πόσοι ἄνθρωποι ἠμποροῦσαν νὰ φθνήσουν τὴν τύχην των. Ὅλα μὲ τὴν αὐτὴν τροφήν τῆς κεφαλῆς, μὲ τὴν αὐτὴν κίνησιν τοῦ σώματος, μὲ τὸ ἴδιον βαθὺ καὶ ἐξεταστικὸν βλέμμα ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος μας. Καὶ μοῦ ἐράνη ὡς τὸ βλέμμα των ἐκεῖνο νὰ ἔλεγε: Βλέπετε πόσον ὠραία εἶμεθα καὶ πόσον οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνδρες μᾶς ἀγαποῦν καὶ μᾶς περιποιοῦνται!

Καὶ πραγματικῶς ἡ ἀγάπη τῶν βορείων πρὸς τὰ ζῷα καὶ ὁ σεβασμὸς των πρὸς τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν φυσικώτερον ζωὴν των εἶνε ἀπερίγραπτος. Ὁ Σουηδὸς στρατιώτης ἠμπορεῖ νὰ μεθύσῃ, νὰ ἀπειθήσῃ πρὸς ἀνώτερον, νὰ παραμελήσῃ τὸν ἑαυτόν του, νὰ λησμονήσῃ τὸ καθήκόν του. Ἀλλὰ νὰ παραμελήσῃ τὸ ἄλογό του, νὰ μὴ φροντίσῃ διὰ τὴν καλὴν διαίτην του, διὰ τὴν καθριότητά, διὰ τὴν περιποίησίν του εἶναι πρᾶγμα ἀδύνατον.

Ἀπὸ τὴν μικρὰν των ἡλικίαν οἱ Σουηδοὶ συνεθίζου νὰ θεωροῦν τὰ ζῷα ὡς συνεργάτας εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Δὲν εἶναι λοιπὸν παράδοξον ἂν οἱ στρατιῶται θεωροῦν τοὺς ἵππους των ὡς συναγωνιστὰς κατὰ τὴν θητείαν των καὶ ἐν καιρῷ πολέμου πολυτίμους συντρόφους. Ἄλλως τε οἱ σταῦλοι εἶναι κατὰ τοιοῦτον τρόπον καμωμένοι, ὥστε δὲν ἔχουν παρὰ νὰ ἀνοίξουν μίαν βρύσιν ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος διὰ νὰ τοὺς κατακλύσουν ἀπὸ τὸ νερό, τὸ ὁποῖον ἐνεκα τῆς κατωφερίας τοῦ ἐδάφους συμπρακτοῦται τὰ πάντα, εἰς τρόπον ὥστε σταῦλοι περιλαμβάνοντες ἑκατὸν ἄλογα δὲν ἔχουν καμμίαν ὁσμὴν, κανὲν δεῖγμα τῆς μὴ καλῆς συμπεριφορᾶς τῶν εὐγενῶν αὐτῶν τετραπόδων. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπισκέψεώς μας οἱ μισοὶ ἵπποι ἔλειπαν εἰς τὰ γυμνάσια, καὶ μακρὰν διεγράφετο εἰς μίαν μαύρην κινουμένην γραμμὴν, ἡ ἀσκουμένη εἰς τὴν ὠραίαν πεδιάδα ἴλη.

Μετὰ τοὺς σταῦλους διηυθύνθημεν εἰς τὸν στρατῶνα. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας, ἓνας νέος μελαγχροινός, ὑπερψηλός, ὠραῖος, εὐθὺς ὡς ἔμαθε παρὰ τοῦ συνταγματάρχου ὅτι ἐπεθυμούσαμεν νὰ τὸν ἐπισκεφθῶμεν, ἐτέθη προθυμότητα εἰς τὴν διάθεσίν μας. Καὶ ἀνήλθαμεν σκάλες πολλές, σκάλες μεγαλοπρεπεῖς ὡς νὰ ἦσαν κίμωνες ἀπὸ μάρμαρον καὶ γυαλιστές, ὡς νὰ ἦσαν τῆς στιγμῆς κηρωμένα παρκέτα. Ἦσαν ἀνκρίθητες ἢ σκάλες αὐτές, διότι οἱ στρατιῶται, διὰ νὰ ἔχουν καθαρὸν ἀέρα, ἔχουν τοὺς κοιτῶνάς των εἰς τὰ ὑψηλότερα πατώματα τοῦ μεγάρου. Ὅταν εἰσήλθαμεν τέλος εἰς τὰ διαμερίσματα τῶν ἀνδρῶν, ἐνομίσσαμεν ὅτι εἰσηρχόμεθα εἰς κανένα ἀγροτικὸν ξενοδοχεῖον. Μακροὶ διάδρομοι μὲ δωμάτια δεξιά καὶ ἀριστερά, ὠραία, καθαρὰ, εὐρύχωρα, ἄλλα μὲ δύο κρεβάτια καὶ ἄλλα μὲ τέσσαρα. Σπανιώτατα, αἰθουσα πλέον, μὲ ἐξ κλίνας. Φῶς ἄπλετον, ἀερισμὸς τέλειος,

θερμάστρι παντοῦ διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον, ἱματιοθήκαι διὰ τὰ ἐνδύματα τῶν στρατιωτῶν καὶ εἰς κάθε κρεβάτι ἐμπρὸς ἓνα ζεύγος μαῦρες μπότες ἱππέως. Εἶναι τὰ ὑποδήματα τῆς ἀλλαγῆς μᾶς ἐξήγησεν ὁ βαρῶνος ἀξιωματικὸς εἰς ἄμεμπτον γαλλικὴν γλῶσσαν. Οἱ στρατιῶται ἔχουν δύο ζεύγη ὑποδήματα, τὰ ὁποῖα ἐναλλάσσουν καθὲ ἡμέραν μετὰ τὸ πρῶτον γενικὸν λουτρόν, ὅπως γίνεται καὶ διὰ τὰ ἐσώρουχα. Τοιοῦτοτρόπως ἀερίζονται καὶ χάνουν τὴν ἀηθὴ ἀποφορὰν τὴν ὁποίαν γενεῖ ἢ καθημερινῆ συνεχῆς χρῆσις. Καὶ πραγματικῶς, ἂν καὶ εἰσήλθομεν εἰς δέκα κοιτῶνας πουθενὰ δὲν ἠσθάνθημεν τὸ ἄρωμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνήθως ἀφίρουν εἰς τὸν δρόμον των οἱ ἱππεῖς μας, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι ἓνας καὶ δύο.

Εἰς κάθε κοιτῶνα ἓνας ἡμεροδείκτης, δύο τρεῖς εἰκόνες μὲ πολεμικὰς παραστάσεις, παρμέναι ἀπὸ τὰς ἐνδόξους σελίδας τῆς Σουηδικῆς ἱστορίας καὶ ἔπειτα ἄνθη, ἄνθη καὶ πρασινάδες, ὡς ὁ στρατῶν νὰ ἐώρταζε. Ἐν γένει κατὰ ἀπλοῦν αὐστηρὸν, θελκτικὸν καὶ νέον. Εἰς κάθε πάτωμα μία αἴθουσα μεγάλη ἀναγωνιστηρίου καὶ γραφείου, μὲ τραπέζια καὶ καθίσματα ὡς σχολικά, μὲ χαρτιὰ ἐπιστολῶν καὶ μὲ ὅλα τὰ χρεῖώδη πρὸς γραφήν.

Εἰς τοὺς τοίχους ἢ εἰκὼν τοῦ βασιλέως Ὁσκαρ μὲ στολὴν στρατηγοῦ ἱππέων καὶ ἔπειτα εἰκόνες διάφοροι γυμνασίων τοῦ ἵππικοῦ χωρομολιθογραφημένοι καὶ εἰκόνες τῶν διαπρεψάντων ἀνδρῶν εἰς τὸ ἵππικόν καὶ τῶν προαχθέντων εἰς μεγάλα ἀξιώματα. Ἐπειτα βιβλιοθήκαι μὲ βιβλία στρατιωτικὰ καὶ βιβλία ἱστορικὰ καὶ χάρται στρατιωτικοὶ τῆς Σουηδίας καὶ τῶν συνόρων κρατῶν, ἰδίᾳ τῆς Ρωσσίας. Εἰς τοὺς χάρτας αὐτοὺς εἰκονίζονται αἱ διάφοροι στρατιωτικαὶ κινήσεις τῶν δύο κρατῶν κατὰ τοὺς πολέμους τοῦ παρελθόντος καὶ τὰ σημεῖα τῶν νικῶν καὶ ἡττῶν τῶν Σουηδικῶν ὅλων. Αἱ νίκαι σημειοῦνται μὲ κόκκινα χρώματα καὶ αἱ ἡτται μὲ μαῦρα. Οἱ νικήσαντες στρατηγοὶ καὶ τῶν δύο κρατῶν μέσῃ εἰς συμπλέγματα σημαίων. Αὐτὰ διὰ τοὺς στρατιώτας. Ἐπειτα κατήλθαμεν εἰς τὰ διαμερίσματα τῶν ἀξιωματικῶν. Οἱ κοιτῶνες καὶ ἐδῶ ἀπλοῖ, καθαρὸι, μὲ μίαν μόνην κλίνην καὶ ἓν μικρὸν γραφεῖον.

Ἀλλὰ τὰ ἀναγωνιστήρια καὶ αἱ βιβλιοθήκαι καὶ αἱ αἴθουσαι τῆς ὑποδοχῆς καὶ αἱ πινακοθήκαι κατὰ ἀνώτερον ἀπὸ κάθε περιγραφὴν. Τὰ ταβάνια ζωγραφισμένα ἀπὸ δοκίμους ζωγράφους, τὰ πατώματα κηρωμένα, τὰ καθίσματα σκεπασμένα ἀπὸ πολυτίμητα δέρματα. Ἡ πινακοθήκαι των, ἀληθινὸν πάνθειον στρατιωτῶν ἡρώων, πρωτίστως Σουηδῶν καὶ ἔπειτα ὅλων τῶν ὁπωςδήποτε συνδεομένων μὲ τὴν Σουηδίαν. Μία ζωγραφισμένη, οὕτως εἰπεῖν, στρατιωτικὴ ἱστορία ὅλων τῶν αἰώνων καὶ τῶν ἐποχῶν, ἐν μουσεῖον μεγάλων πολεμιστῶν μὲ τὰς γραφικὰς ἐπισήμους στολάς των, μὲ τὰ παράδοξα κτενίσματα, μὲ τὰς φυσιογνωμίας τὰς ἐκφραστικὰς. Βασιλεῖς καὶ αυτοκράτορες καὶ πρίγκηπες μεταξύ ἀνδρῶν τοῦ λαοῦ, οἱ ὁποῖοι ἔγειναν ἐνδοξοὶ εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν. Ὅλα αὐτὰ ἀντιγεγραμμένα καὶ μαζευμένα ἐπιμελῶς ἀπὸ ὅλας τὰς μεγάλας πινακοθήκας τοῦ κόσμου καὶ ἀπὸ τὰ οἰκογενειακὰ κειμήλια τῶν συγγενῶν καὶ φίλων. Ἡ αἴθουσα

του σφαριστηρίου και των ασκήσεων, κάτι έντελως πρωτοφανές εις πολυτέλειαν καλλιτεχνικήν. Είναι εδώ το σπίτι, εις το όποιον μένουν οι περισσότεροι και ιδίως οι εκ των άλλων πόλεων, μὰς εἶπεν ὁ συνταγματάρχης και καταβάλλεται προσπάθειαι, ὅπως ἡ ζωὴ τοῦ στρατιώτου μὴ ὑστερῇ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς κάθε πολιτισμένου ἀνθρώπου. Ἄρκει νὰ λεχθῆ ὅτι οἱ κύριοι ἀξιωματικοὶ δίδουν τιμητικὰ τὸν χειμῶνα χοροῦς εἰς τὸν στρατῶνά των, εἰς τοὺς ὁποίους προσέρχεται ὅλη ἡ καλὴ τάξις μετὰ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Δίδουν ἐπίσης δικιλέξεις ἀναγομέναι εἰς τὸ Στρατιωτικὸν παρελθὸν τῆς χώρας, ἢ εἰς τοὺς μεγάλους στρατιώτας τῆς Σουηδίας.

Αἱ βιβλιοθήκαι τῶν στρατῶνων εἶναι ἴσως μοναδικαὶ εἰς τὴν στρατιωτικὴν τοῦ κόσμου ἱστορίαν, και διὰ τὴν ἐκλεκτικότητά των ἱστορικῶν και στρατιωτικῶν βιβλίων και διὰ τὸν πλοῦτον των ἐκδόσεων, και διὰ τὰς παγκοσμίους συλλογὰς των. Καὶ ὁ στρατῶν, τὸν ὅποιον βλέπετε, μὰς εἶπεν ὁ κ. Balke, δὲν εἶναι οὔτε ὁ μεγαλύτερος, οὔτε ὁ τελευταῖος οἰκοδομηθεὶς.

Τὸν ἤκουα, ἀκουμισμένη εἰς τὸν τοῖχον ἐνὸς μαρμαρίνου ἐξώστου, και ἔχουσα ἐμπρὸς μου τὸ πανόραμα τῶν Σουηδικῶν πεδιάδων, κάτω ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ θάλασσα διεγράφετο ἤρεμος, γραφικὴ, ὡς μία μεγάλη ἀσημένια κορδέλα, ἡ ὁποία ἐτυλίσσετο γύρω ἀπὸ σμαραγδένια ἀπολιθώματα.

Ὁ ἥλιος, μεθ' ὅλον τὸ ψυχρὸν τῆς ἡμέρας, ἔλουεν εἰς μίαν πλημμύραν ἀπὸ φῶς τὰ ὠραία τοπία, τὰ ὁποία ἀμφιθεατρικῶς και κλιμακωτὰ ἀνεδιπλώνοντο ἐμπρὸς και εἰς τὰ πλάγια και ὀπίσω. Ἀρμονία και ὠραιότης ἐκεῖ ἔξω μὲ πρωτεργάτην τὴν φύσιν. Ἀρμονία, ὠραιότης και τάξις και μέσα εἰς τὸν στρατῶνα, και μέσα εἰς τὰ σχολεῖα και εἰς τὰ γυμναστήρια και παντοῦ ὅπου ὁ ἀνθρώπος καταρτίζεται και δικπλασσεται ὡς πολίτης και κοινωνικὸν ἄτομον. Πολιτικὸς ὀργανισμὸς και ἐσωτερικὴ διοίκησις, και μηχανισμὸς ἐθνικός, ὅλα μελετημένα και προϋπολογισμένα μὲ διαβήτην και ἀνάλογα μὲ τὸν σκοπὸν και τὴν ἀποστολὴν τοῦ καθενός. Ὁ πολιτισμὸς ἐδῶ δὲν εἶναι λέξις κενὴ ἐννοίας, ἀλλ' οὔτε χαρακτηριστικὴ μὲ τυπικὰς ἐκδηλώσεις. Ὁ πολιτισμὸς δὲν ἔχει ἀλυσοδεμένο τὸ ἄρμα του ὀπίσω ἀπὸ τὸ νεκροφορεῖον τῶν προλήψεων, αἱ ὁποῖαι ἀλλοῦ ἀνακόπτουν τὸν δρόμον του εἰς κάθε βῆμα και σκοτίζουν τὸ ἀληθινὸν του φῶς. Ὁ πολιτισμὸς εἶναι ὁ φάρος, ὁ ὁποῖος ἐκπέμπει τὰς ἀκτῖνας του παντοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν κρύπτεται ποτε και ἀπὸ κανένα, ὁ ὁποῖος δὲν θαμβόναται και δὲν σκιαῖται ἀπὸ καμμίαν κηλίδα σκοτεινῆν, ἀπὸ κανένα σύννεφον νοσηρὰς και μολυσμένης ἀτμοσφαιράς. Ὁ στρατιώτης εἰς τὸν στρατῶνα του, ὁ γεωργὸς εἰς τὸν ἀγρὸν του, ὁ ἐργάτης εἰς τὴν ἐργασίαν του, τὸ παιδί εἰς τὸ σχολεῖον του, ὁ ἱερεὺς εἰς τὴν ἐκκλησίαν του, ὁ ἀθλητὴς εἰς τὴν παλαίστραν του, ὁ συγγραφεὺς εἰς τὸ γραφεῖον του, ὁ ἐπιστήμων, ὁ πολιτευτὴς, ὅλοι ἀναπτύσσονται, μορφώνονται, και ἐργάζονται ὑπὸ τὸ φῶς αὐτό, τὸ ὁποῖον δὲν σβύνει ποτε και τὸ ὁποῖον τοὺς ἀδελφώνει ὑπὸ τὸ σκῆπτρον και τὴν αἰγίδα τοῦ δημοκρατικωτέρου βασιλέως τοῦ κόσμου. Πολιτεία και πολίτης, εἶναι μητέρα και παιδιὰ. Αὐτὴ μορφώνει, ἀνατρέ-

φει, ἰσχυροποιεῖ, ἀγαπᾷ, προβλέπει, ἀνοίγει δρόμους μέλλοντος, ὀρίζοντας χάρες και εὐτυχίας. Ἐκείνοι ὑποτάσσονται, σέβονται, ὑπακούουν και ἀνδρῶνται μὲ τὴν φιλοδοξίαν νὰ προσφέρουν και αὐτοὶ κάτι, νὰ ἀνταποδώσουν τὰς χάριτας, νὰ πληρώσουν τὴν ἀγάπην και τὴν προβλεπτικότητα και τὴν στοργήν. Αὐτὰς τὰς σκέψεις ἔκαμνα, ἀκουμισμένη εἰς τὸ μάρμαρον τοῦ ἐξώστου και ἀκούουσα τὸν βραῶνον ὑπολογαγὸν και τὸν συνταγματάρχην Balke νὰ ἐκθέτουν τὰ τῆς ζωῆς τοῦ Σουηδοῦ στρατιώτου. Καὶ ὅταν ἐφύγαμεν μαζὴ μὲ τὴν ὠραίαν ἐντύπωσιν, ἀπεκόμισα και τὴν ὀδυνηρὰν δι' ἡμᾶς πεποίησιν ὅτι τὸ μέλλον ἀνήκει εἰς τοὺς βορείους.

ΓΑΜΟΙ ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Συγχρόνως διεδόθη τὸ διπλοῦν νέον εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν Παρισίων, τοῦ γάμου τῶν δύο μεγάλων ἠθοποιῶν τῆς δεσποινίδος Ἐμμας Καλβὲ και τῆς δεσποινίδος Ὁτερώ. Ἡ εἶδησις αὐτὴ ἔγινε δεκτὴ μὲ ἔκπληξιν και ἐνθουσιασμὸν ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ θεάτρου και τῶν βουλευτῶν.

— Ἡ ὠραία Ὁτερώ, ὑπανδρευμένη! εἶνε δυνατὸν;

Ἡ ὠραία Ὁτερώ, ἡ ὁποία εἶνε πολὺ πρωτότυπος χορεύτρια και εἰς τὸ εἶδος τῆς καλλιτέχνις, θεωρεῖται ὅτι εἶναι και πολὺ ἰδιότροπος. Αἱ φαντασιοπληξίαι τῆς εἶνε ἀπειροὶ και κατ' ἀρχὰς ἐνομισθη ὅτι και πάλιν εἰς τὸν γάμον αὐτὸν ἐκρύπτετο κανὲν μυστήριον· ἀλλ' εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν οὐδὲν τοιοῦτον συμβαίνει, ἀλλὰ πραγματικῶς ἡ δεσποινὶς Ὁτερώ ὑπανδρεύεται μὲ ἕνα πλουσιώτατον Ἀγγλον, ἰδιοκτῆτην ἀπερᾶντων κλωστηρίων, τὰ ὁποῖα τοῦ δίδουν πολλὰ ἐκατομμύρια εἰσοδήματα... Τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα διὰ τὴν χωρεύτριαν, δὲν εὔρε ἄλλον τρόπον νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὸ πάθος του, παρὰ νὰ τὴν νυμφευθῆ. Καὶ ἐδέχθη ἐκείνη τὴν πρότασιν διὰ τὸ νέον και ἀπρόοπτον τοῦ πράγματος.

Δὲν ὑπάρχει καμμία σύγκρισις μεταξὺ τῆς ὠραίας Ὁτερώ και τῆς δεσποινίδος Καλβὲ. Αὐτὴ εἶνε ἡ θαυμασιωτέρα τραγωδίστρια τῆς ἐποχῆς μας, ἐφ' ἀμιλλῶν τῶν μεγαλειωτέρων αἰσθῶν τῶν παρελθουσῶν ἐποχῶν· διὰ τὸν ὅτι εἶνε ἡ πρώτη τῆς Κάρμεν, τῆς Μαρμαρίτας τῆς Σαλόμης, και πάντοτε ἡ ἐπιτυχία τῆς ὑπερέβη τὰς προσδοκίας ὅλων. Ἡ μεγάλη καλλιτέχνις εἶνε συγχρόνως και γυναίκα μεγάλης καρδιάς, ἐκτάκτου πνεύματος, και πολλῆς καλοσύνης. Ὅταν εἰς τὸ μικρὸν χωρίον τῆς τοῦ Augron τὴν βλέπουν περιτριγυρισμένην ἀπὸ τὸ πλῆθος, τοῦ ὁποῖου εἶνε ἡ εὐεργέτις, ἐνοοῦν τὴν ἀγάπην τὴν ὁποῖαν τρέφουν ὅλοι πρὸς αὐτήν.

Ἡ ἱστορία τῶν ἀρραβῶνων τῆς, ὁμοιάζει μὲ μαγευτικὸν διήγημα... Συνειθίζει σχεδὸν κατ' ἔτος νὰ πηγαίη εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἀπὸ ὅπου ἐπιστρέφει φέρουσα πολλὰ δολάρια. Μὲ μεγάλην ἐκπληξιν ἔλαβε τελευταίως μίαν ἐπιστολήν τὴν ὁποῖαν τῆς ἔστειλεν ἕνας θαυμαστὴς ἄγνωστος.

«Φοβερὸν δυστύχημα μὲ ἔπληξε πρὸ ὀλίγου, ἔγραφε. Εἶμι τυφλός. Ἡ τελευταία χαρὰ τῆς ζωῆς μου ὑπῆρξε νὰ σὰς βλέπω και νὰ σὰς ἀκούω. Ἀπὸ τότε ὅμως, ὅπου τὰ μάτια μου ἐκλείσθησαν διὰ παντὸς εἰς τὸ φῶς, σὰς ἀκούω, σὰς

βλέπω πάντοτε. Ἡ ἀνάμνησίς σας εἶνε ἡ μόνη παρηγοριά μου. Θέλετε νὰ μοῦ ξαναδώσετε τὴν εὐτυχίαν, τὴν ζωὴν;... Συγκατατίθεσθε νὰ ἐνώσετε τὴν ζωὴν σας μὲ τὴν ἰδικήν μου;

Αἱ μεγάλοι καλλιτέχνιδες δίδουν πολὺ ὀλίγην σημασίαν εἰς τοῦ εἶδους αὐτοῦ τὰς ἐπιστολάς... Ἡ συνήθεια τοῦ θαυμασμοῦ τὰς κάμνει νὰ μὴν προσέχουν. Ἡ δεσποινὶς Καλβὲ ἐφαντάσθη ὅτι αἱ γραμμὲς αὐταὶ ἤρχοντο ἢ ἀπὸ κάποιον τρελλόν, ἢ ἀπὸ κάποιον, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὸ ἄνοστον αὐτὸ ἄστειον. Ἄλλαι ἐπιστολαὶ ὄχι ὀλιγώτερον θερμαὶ ἐπηκολούθησαν. Ἠρξισε νὰ συγκινεῖται. Γέλος ἐπαρουσιάσθη μόνος ὁ γράφων αὐτὰς. Οἱ λόγοι τὴν συνεκίνησαν περισσότερο. Ἦτο ἄνθρωπος ἀξίας, μεγάλης μορφώσεως και εὐφυΐας, και ἀκόμη κάτοχος κολοσιαίας περιουσίας... Τῆς προσέφερε τὰ πάντα... Ἐδέχθη. Καὶ κανεὶς δὲν δύναται νὰ τὴν μεμφθῆ ὅτι ὑπήκουσε εἰς ταπεινοὺς ὑπολογισμοὺς, διότι και αὐτὴ ἡ ἰδίξις εἶνε πολὺ πλουσίαι.

Τώρα οἱ δύο σύζυγοι μὲ τὴν ἰδιαίτεράν θαλαμηγόν των, πλέουν εἰς τὰ γαλανὰ νερὰ τῆς Μεσογείου. Καὶ αἱ μελωδίαι τῆς Καλβὲ θὰ κανουρίζουν τὸν δυστυχῆ τυφλόν. Δὲν θὰ τραγουδῆ πλέον παρὰ μόνον δι' αὐτόν.

Ἡ εἰκὼν αὐτὴ βεβαίως εἶνε ἀξία νὰ ἐμπνεύσῃ ἕνα ποιητὴν, και ἴσως μείνει μεταξὺ τῶν παραδόσεων, ἴσως καμμίαν ἡμέραν εἰς κανένα ἔργον τοῦ μεγάλου Massenet χρησιμεύσῃ ὡς ἀντικείμενον καμμιας ὕπερας... φαντάζομαι λαμπρὰ τὴν σκηνήν: ἐκεῖνος, ἐξηπλωμένος ἀναπαυτικὰ ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν τοῦ πλοίου, ἐκείνη ὀρθία νὰ προσφέρῃ τίς τελευταῖαις νότες ἐνὸς μαγευτικοῦ ἄσματος· εἰς τὸν ὀρίζοντα ὁ οὐρανὸς κατακόκκινος ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ δύοντος ἡλίου, και ὁ μεγαλοπρεπὴς θόρυβος τῆς θαλάσσης νὰ ἐνώναται μὲ τοὺς τελευταίους ἤχους τῆς ὀρχήστρας... Δὲν χρειάζεται τίποτε περισσότερο διὰ νὰ γραφῆ ἕνα ἀριστούργημα.

Ὅλοι αἱ φίλοι τῶν δεσποινίδων, Ὁτερώ και Καλβὲ — και εἶνε πάρα πολλοὶ! — θὰ χαροῦν διὰ τὴν εὐτυχίαν των. Ἄλλὰ μία γενικὴ ἀπορία γεννᾶται ἐνεκα τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς περιστάσεως. Ποία εἶνε ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποῖαν ἡ γυναίκα τοῦ θεάτρου θαυμάζεται και ἀγαπᾶται οὕτω, ἰδίως ἡ αἰδοῦς και ἡ χορεύτρια; Ἡ τραγωδία ἀγαπᾶται βεβαίως, ἀλλ' ὄχι εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν. Ἡ Ριστόρη ὑπανδρεύθη εἰς δεύτερον γάμον μὲ ἕνα ναπολιτάνον μαρκήσιον. Ἡ Σοφία Croizette ἔγινε σύζυγος μεγάλου οἰκονομολόγου. Τοιαῦτα παραδείγματα εἶνε πολὺ σπάνια. Ἀπεναντίας σχεδὸν ὅλοι αἱ βασιλίσσαι τοῦ ἄσματος ἔκαμαν γάμους θαυμασίους· εὐρίσκουν εἰς τὸν δρόμον των μεγάλους ἄρχοντας—πρίγκηπας ἐξ αἵματος, ἢ πρίγκηπας τοῦ χρυσοῦ—οἱ ὁποῖοι τοὺς προσφέρουν τὸ ὄνομα των, διὰ τὸ ὁποῖον τόσον ὑπερηφανεύονται. Καὶ ὁ κόσμος δέχεται τοῦ εἶδους αὐτοῦ τοὺς γάμους, και ἡ prima donna τῆς χθὲς, τὴν ὁποῖαν τὸ κοινὸν ἐχειροκροτοῦσε εἰς τὸ θέατρον, ἔχει παντοῦ εἰσοδὸν ἀπὸ τὰς ἐπισημοτέρας ἰδιωτικὰς αἰθούσας ἕως τὴν αὐλήν. Λησμονοῦν ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ σταδίου τῆς εἶχε τι τὸ ἀμφίβολον.

Αὐτὸ συνέβη και διὰ τὴν Nilsson και διὰ τὴν Patti και διὰ τὸσας ἄλλαις καλλιτέχνιδας, αἱ ὁποῖαι διέπρεψαν εἰς τὴν

γερμανικὴν ἢ ἰταλικὴν τέχνην. Ἡ Ἐμμα Καλβὲ προστίθεται εἰς τὴν λαμπρὰν σειράν.

Καὶ διατὶ αὐταὶ και αἱ ὁμοίαι τῆς ἔχουν τὴν τύχην αὐτήν; Διατὶ τὸ τραγοῦδι ἔχει θέλητρον, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν αἱ ἄλλαι τέχναι... Διότι τὸ τραγοῦδι, εἶνε μουσικὴ και ἡ μουσικὴ εἶνε ἡ μεγάλη δύναμις, ἡ ὁποία συγκινεῖ τὰς καρδίας. Ἐπίσης ἕνα πρᾶγμα μοῦ ἔκαμε πάντοτε ἐντύπωσιν: ἡ γοητεία τὴν ὁποῖαν ἐξασκοῦν εἰς τὰ μάτια τῶν γυναικῶν οἱ πιανίσται και οἱ τενοροὶ. Τίποτε δὲν μοῦ φαίνεται μωρότερον ἀπὸ ἕνα τενορο και ἀσχημότερον ἀπὸ ἕνα κύριον, ὁ ὁποῖος παίζει πιάνο. Καὶ ὅμως τὰ γυναικεῖα μάτια ἀνακαλύπτουν εἰς αὐτοὺς θέλητρον, τὰ ὁποῖα γιὰ τοὺς ἀνδρας εἶνε ἀγνωστα, και εἶνε εὐτυχεῖς νὰ τοὺς ἀκούουν. Ἐνας μεγάλος ψυχολόγος διεσκέδαζε ἄλλοτε νὰ κάμῃ τὸν κατόλογον τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀγαπῶνται περισσότερο κατὰ τὴν στατιστικὴν αὐτὴν τὴν πρώτην σειράν ἔχουν οἱ μουσικοὶ, ἔπειτα ἔρχονται οἱ ἠθοποιοὶ. Παρητήρησα μὲ κάποιον πείσμα ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων δὲν ἔχουν παρὰ σειράν πολὺ κατωτέραν.

Ἐὰν ἠθέλαμεν νὰ κάμωμεν τὴν στατιστικὴν αὐτὴν, ἀναφορικῶς μὲ τὰς γυναίκαις, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὴν πρώτην θέσιν θὰ εἶχον αἱ «τραγοῦδίστριαι». Ὅχι μόνον τὰς λατρεύουν, ἀλλὰ και τὰς νυμφεύονται. Δὲν εἶνε λοιπὸν περίεργον διατὶ τόσαι ὑπάρξεις προσπαθοῦν νὰ γυαλίουν καλύτερα τὸν ἀδάμαντα, τὸν ὁποῖον ἡ φύσις ἔβαλε εἰς τὸν λαργυγὰ των. Δυστυχῶς ὅμως εἰς τὰ ἐννέα δέκατα τὸ διαμάντι αὐτὸ εἶνε ψεύτικο.

Κατὰ τὸ Γαλλικόν,

Εἰρήνην Νικολαΐδου

ΑΙ ΔΥΟ ΜΟΙΡΑΙ

Ἦτο ψυχρὰ νύξ τοῦ Δεκεμβρίου· ὁ βορρᾶς ἐσύριζεν ἀπειλητικῶς και πυκναὶ νυφάδες χιόνος εἶχον ἀρχίσει νὰ καλύπτωσι τὴν πόλιν διὰ λευκῆς σινδόνης. Τὸ μεσονύκτιον εἶχε σημάνει πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' αἱ δύο μοῖραι ἠγρύπνουσαν εἰσέτι παρὰ τὴν ἀσθενῆ ἀδελφὴν των. Ἡ μικροτέρα καθημένη παρὰ τὴν ἐστίαν ἀνεγίνωσκεν, ἡ δὲ μεγαλειτέρα κύπτουσα ἐπὶ τῆς ἀσθενοῦς παρετήρει ἀνησυχῶς αὐτὴν κοιμωμένην ὑπὸν πυρετῶν και ταραχμῶν.

Αἴφνης ἡ θύρα ἐκρούσθη βιαίως.

— Τίς δύναται νὰ εἶναι κατὰ τὴν ὥραν ταύτην; εἶπεν ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφὴ σκυθρωπάζουσα.

Ἄς ὑπάγωμεν νὰ ἴδωμεν· ἀπήντησεν ἡ μικροτέρα. Καὶ ἐγερθεῖσα ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Παῖς εἰσῆλθε τρέμων ἐκ τοῦ ψύχους και λευκὸς ἐκ τῆς χιόνος.

— Κόρη ἐγεννήθη, εἶπε, και καλεῖσθε νὰ ἔλθητε νὰ προσφέρετε τὰ δῶρά σας.

— Ἄλλ' ἔχομεν τὴν ἀδελφὴν ἀσθενῆ και δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν ἀφήσωμεν μόνην, εἶπεν ἡ μεγάλη μοῖρα ἀποτόμως.

— Ἄς ὑπάγωμεν, ἀδελφὴ, ὑπέλαβεν ἡ ἄλλη· θὰ ἐπιστρέψωμεν ταχέως και ἡ ἀδελφὴ μας δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ βεβαίως κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μας. Εἶνε ἀδικον νὰ

αφήσωμεν άνευ δώρων την μικράν αυτήν.

— Άλλ' ή ώρα της νυκτός είνε ήδη πολύ προχωρημένη, επέμενε ή δύστροπος μοίρα, και τό ψυχός είνε δριμύ.

— Θα φορέσωμεν τούς μεγάλους μανδύας μας, απήντησεν ή αγαθή μοίρα και περιτυλιχθείσα έντός του ίδιου της, έρριψεν επί των ώμων τόν της αδελφής της και ώθησεν αυτήν πρός την θύραν.

Οί οδόντες των συνεκρούσθησαν έκ του ψύχους, εύθής ώς έξήλθον εις την οδόν.

— Όρραία δώρα έχω να προσφέρω εις αυτήν την δυστυχισμένην μικράν, έμουρμούρισεν ή μεγάλη μοίρα, μετά πέιματος ακολουθούσα την σπεύδουσαν αδελφήν της.

Ό παις προεπορεύετο. Διήλθε την μακράν οδόν, έκαμψε την γωνίαν και έστη πρό κομπού μεγάρου. Όθησεν ήρέμα την θύραν και εισήλθεν. Αί μοίραι τόν ήκολούθησαν άνήλθον την ταπητόστρωτον κλίμακα, διήλθον τόν σκοτεινόν διάδρομον και εισήλθον έντός εύρέος κοιτώνος, άμυδρως φωτιζομένου υπό άργυράς κανδήλας. Έπί μεγαλοπρεπούς κλίνης έκοιμάτο ή μήτηρ και παρ' αυτήν έντός λίκνου έκ γαλανού όλοσυρικού διεκρίνετο μόλις ή μικροσκοπική μορφή άρτιγεννήτου βρέφους.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΞΚΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΡΟ

— Δέν άκούς ούτε μίαν λέξιν από ό,τι λέγω, μου είπε εκείνη, κάπως δυσαρσστημένη.

— Άλλ' άπατάσαι, αγάπητή μου, τά ήκουσα όλα.

— Ω! άκούς! αλλά δέν ενδιαφέρεσαι διά τίποτε. Έδώ έγινες άγριος. Τέλος! άδιάφορον άν αυτό σου άρέσει! Έγώ όταν διασκεδάζω, αυτό με κάμνει εύχάριστον· δέν είνε ανάγκη να κάνης τόν θυμωμένο· ξέρεις ότι ποτέ δέν θυμώνομε μεταξύ μας και θά ήτο άργά να άρχίσωμεν τώρα, έπειτα από τόσα χρόνια όπου είμεθα παντρευμένοι. Άλήθεια πόσα χρόνια είνε από τότε όπου παντρευτήκαμε;

— Όκτώ χρόνια τόν έρχόμενον μήνα, άπεκρίθη.

— Άλήθεια! δέν ένθυμούμαι ποτέ καλά. Ένόμιζα ότι ήσαν δέκα. Εύτυχώς είμεθα πάντα παράδειγμα συζύγων, έξηκολούθησε με ένα ώρατον μειδίαμα, και έλπίζω ότι θά είμεθα τό ίδιο πάντοτε· δέν είνε έτσι;

— Βεβαίως άπεκρίθη.

Περνούσαμε της βραδείας μας εις την πλατείαν του Άγίου Μάρκου, εκείνη εύχαριστείτο να βλέπη τό εύθυμον πλήθος, ν' άκούη την μουσικήν και να αισθάνεται ότι την παρατηρούν οι νέοι άξιωματικοί. Της άρέσει πολύ να θαυμάζουν την όμορφίαν της, αλλά ποτέ δέν έπεζήτησε ιδιαίτέρως τόν θαυμασμόν κανένος, και είνε ή πλέον άθια γυναίκα. Έκείνη τουλάχιστον δέν έχει να άποδώση καμιά μομφήν εις τόν έαυτόν της.

Αί πρωινάί ώραι μου άνήκον.

Έδοκίμαζα καμιά φορά να έργασθώ, αλλά δέν είχα πλέον ούτε αίσημα, ούτε σκέψιν· μου έμενε μόνον ένα είδος ένστίκτου, τό όποϊον μ' έκαμε να ένεργώ και να όμιλώ όπως συνήθως. Την νύκτα ένψ δέν έκοιμώμην και έσκεπτόμην, άν δέν θά έπερτα άρρωστος με την κατάστασιν αυτήν, ή ήσυχ ή άναπνοή της γυναίκας μου μ' έβεβαίωσε ότι δέν είχε καμμίαν άνησυχίαν, διά την μεταβολήν όπου έβλεπε εις έμέ.

Τό πρωί πολύ ένωρίς την άφήνα ένψ έκοιμάτο άκόμη και έξηρ-

Η μεγάλη μοίρα συνοφρουμένη έρριψεν επ' αυτού βλέμμα βλοσυρόν και :

— Να έχης πάντοτε την πικρίαν εις την καρδίαν, την λύπην εις την ψυχήν, είπε· και στραφείσα διηυθύνθη πρός την θύραν.

Δύο δάκρυα οίκτου βαθέως έλαμψαν επί των όφθαλμών της μικροτέρας αδελφής.

— Να έχης πάντοτε τό μειδίαμα εις τά χείλη, είπε, μετά πόνου παρατηρούσα την άγνήν μορφήν της άτυχούς μικράς, και ήκολούθησε βραδέως την αδελφήν.

— Άλλά, αδελφή μου, της είπεν, εύθής ώς εύρέθησαν εις την οδόν, πώς λοιπόν θά εύδοκίμησας τά δώρα μας, επί της μικράς αυτής; Είνε ποτέ δυνατόν να υπάρξη τό μειδίαμα εις τά χείλη, όταν ή λύπη εύρίσκειται εις την ψυχήν και ό πόνος εις την καρδίαν;

— Θα ίδωμεν ποία έξ ήμων θά υπερισχύση απήντησεν ή άλλη.

Τά έτη διέρρευσαν ταχέως. Τό βρέφος έγένετο κοραίς, κόρη καλλονής έκπάγλου, με μεγάλους γαλανούς όφθαλμούς, κόμην χρυσήν και κοράλλινα χείλη, έφ' ών διαρκώς έπλα-

χόμην με τό κουτί με τά χρώματα εις τό χέρι. Έποθέτω ότι άποκοιμώμουν μέσα εις την γόντολά μου, διότι πολλές από τάς ώρας αυτές δέν τάς ένθυμούμαι διόλου, και μόλις εύρισκα καιρόν να έργασθώ.

Η ώραία γυναίκα μου έσούφρωσε τά φρεΐδια της, όταν είδε ότι έπέρασαν άκόμη δεκαπέντε ήμέρες, χωρίς καμμίαν προστομασίαν διά την άναχώρησιν, άλλ' έχει τόν θαυμασιώτερον χαρακτήρα του κόσμου και μειδιούσε μόνη διά την άνυπομονησίαν της. Είνε ή χάρις και ή γλυκύτης προσωποποιημένη· δέν είνε λάθος της, εάν δέν καταλαμβάνη τίποτε από την τέχνην και δέν την θεωρή παρά ως μέσον διά να φθάση εις ένα σκοπόν. Η φύσις ή όποία την έκαμε ούτω, δέν ήδύνατο να δημιουργήση τίποτε ωραιότερον.

Άγαπούσε να περιέρχεται τά μαγαζιά τά όποία πωλούν σπάνια πράγματα, ζητούσα άρχαίς· ταυτόλλες και κοσμήματα, αι όποϊαι έστόλιζαν θαυμάσια τό ώραϊο μικρόν άτόμόν της. Διετρέξαμεν όλην την πόλιν εις αναζήτησιν μιάς άρχαίας φιούμπας, την όποϊαν είχε δεΐ ένψ έπερνούσε, και δέν ένθυμείτο πλέον εις ποϊόν μέρος. Ητο άπογορευμένη όταν έφθασε τό βράδυ και αι αναζητήσεις μας δέν είχαν έλθει εις κανένα άποτέλεσμα· άπεφάσισε να ξαναδοκιμάση τό έρχόμενον άπόγευμα.

— Δέν είδα ποτέ άλλην, τόσον ώραϊαν, έλεγε, άνασθενάζουσα. Την έπιθυμώ πολύ, βοήθησέ με, αγαπητέ μου! Ό γοντολιέρης είνε πολύ κουτός· δέν έννοεί τίποτε. Θα ξαναρχίσωμεν λοιπόν τάς έρεύνας μας.

Είμεθα μέσα εις την γόντολά μας και ό γοντολιέρης έπερίμενε τάς διαταγάς μας.

— Άκουσε, είπε εκείνη, ακολουθούσαμε ένα μεγάλο κανάλι, έπειτα ένα μικρό, έπειτα έστρέψαμεν ένα άλλο και έπειτα έπεράσαμε μίαν γέφυραν. Ένθυμούμαι, ότι ό γοντολιέρης έσκυψε και ότι έγώ έρωτήσα άν θά ήμπορούσα να περάσω από κάτω με την айгетте του καπέλλου μου. — Ω τώρα ένθυμούμαι καλά, έφθάσαμεν εις μίαν μεγάλην εκκλησίαν σιωπηλήν, έγυρίσαμεν άριστέρα... ή ίσως δεξιά. Δέν ένθυμούμαι ακριβώς, αλλά είμαι βεβαία ότι θ' αναγνωρίσω τό μέρος όταν θά τό ιδώ.

Πράγμα παράδοxon, ή φιούμπα εύρέθη.

— Είμαι τελείως εύτυχής, είπε, βάζουσα με αγάπην τό χέρι της επί του ώμου μου, όταν έξαναμπήκαμεν μέσα εις την γόντολα. Δέν

νατο μειδίαμα γλυκό, αλλά πλήρες μελαγχολίας.

Και οι παρατηρούντες αυτήν ήπόρουν: Νέα ώραία, πλουσία, αξιολάτρευτος, τί λοιπόν περισσότερον εξήτει από τόν κόσμον τουτον; Ναι, έπεθύμησε κάτι περισσότερον· ή άγνή ψυχή της, ή ακίσθηστος, ή όνειροπόλος και ποιητική εξήτησε μίαν ψυχήν αδελφήν της, μεθ' ής να δύναται να συνεννοηθή εν τώ κόσμω τούτφ και πέραν αυτού· δέν έβράδυνε να εύρη αυτήν καθ' όλα όμοίαν της, αλλά κωτοικουσαν φεΐ! έντός σώματος άσθενούς.

Και ένψ ή περι αυτήν χαρά και εύτυχία και ή λατρεία πάντων των περιστοιχούντων αυτήν έφεραν διαρκώς τό μειδίαμα εις τά χείλη της, έξ άλλου ή πικρά σκέψις ότι οι προσφιλείς εκείνοι όφθαλμοί, οι γνωρίζοντες τόσον εύγλώττως να όμιλώσι πρός τούς ιδιικούς της έμελλον έντός όλίγου να κλεισθώσι διά παντός, έπλήρουν την καρδίαν της λύπης βχθυάτης. Και σүн τή προόφ της έπαράτου νόσου ή μελαγχολία της ηΰξανε και τό επί των χειλέων της μειδίαμα καθίστατο σπανιώτερον.

Τέλος ή θλιβερά πρώια άνέτειλε, καθ' ήν άγγελία επί

είνε άλήθεια, ότι είνε θαυμασία; Σκεπάζει την μισήν ζώνην· κύταζε!

Έκύταζε ή σύλω; ένψ έδοκίμαζε τό κόσμημα εις την λεπτήν και στρογγυλήν μέσην της, έσήκωσε τό κεφάλι της διά να βεβαιωθή ότι είχα άρκετόν ένδιαφέρον εις ό,τι έλεγε, και κάτι—ίσως ένα κοπέδι περιστέρια όπου έπετούσαν—την έκαμαν να κυττάξη ύψηλότερα.

— Τί ώραία νέα είπε! κύταζε... ω! κύταζε γρήγορα.

Περνούσαμε έμπρός από τό παλάτι Βαχβαρίγο· εκείνην την στιγμήν τό παρητήρησα.

Δέν ήθελα να την ιδω, άλλ' ή γυναίκα μου με ήνάγκασε να συναντήσω τό βλέμμα της, του όποϊου ή άνάμνησις με κατέτρωγε δλας αυτές τάς ήμέρας του βασιανηστηρίου, τά μάτια αυτά τό όποία θά βλέπω πάντοτε εν όσφ τά ιδικά μου θά είνε άνοικτά!

Τά βλέμματά μας κατέτρωγε τό ένα τό άλλο με άπλητίαν, με τρέλλαν, με άπελπισίαν.

Η γυναίκα μου είχε χάσει την φιούμπά της και με τό χέρι πάντοτε στηριγμένο εις τόν ώμόν μου είχε σκύψει πρός αναζήτησίν της, και εύρέθημεν ό ένας άπέναντι του άλλου, μόνον, —μόνον και άπελπισμένοι!

Είχε γίνει ώχροτάτη. Μιά στιγμή άκόμη και ή γόντολα έπέρασε.

— Την ήδρα, είπε ή γυναίκα μου, κρατούσα τό κόσμημα εις τό χέρι της, και στρέφουσα διά να ιδη την αίινητον ώραϊαν εκείνην έμφάνισιν εις τό παράθυρον:

— Τί ώραία όπου ήτο! πολύ θά έπεθύμουν να έγνώριζα ποία είνε! Δέν φείνεσαι διόλου ένθυσιασμένος. Είνε πολύ ώραϊον εκ μέρους σου να μην ενδιαφέρεσαι διά καμμίαν γυναίκα, αγαπητέ μου. Άλλά δέν θά μου ήτο δυνατόν να είμαι ζηλότυπος· άκόμη και άν έδοκίμαζα, αυτό θά μ' ένοχλούσε πολύ... Θα ήτο άκαισία με ένα Παρισινό φόρεμα. Ηθελα να ήξευρα άν όλα αυτά τά μαλλιá είνε φυσικού χρώματος· είνε ένας τόνος, ό όποϊός έπιτυγχάνεται με μεγάλην δυσκολίαν...

... Εκείνο όπου ήρσε εις την γυναίκα μου, από την Βενετίαν, έκτός από τά άρχαία κοσμήματα και τούς καθρέπτας του καρνεσίου Florian, ήτο ό περίπτεός μας εις τό Lido κάθε άπόγευμα. Άκουμπύσε εις τά μαξηλάρια της γόντολας και με τό χέρι της έπαιζε με την θάλασσα, και δισεκέδαζε να βλέπη να λάμπουν τά δακτυλίδια της σαν να έγεννηθήσαν εκείνην την στιγμήν από μέσα από τό νερό.

των τοίχων της πόλεως άνήγγειλαν τόν θάνατον μονογενοΰς και λατρευτού υίου εύγενών και εύπολήπτων γονέων.....

Ούτε αι θερμά ίκεσίαι του δυστυχούς πατρός, ούτε τά άφθονα δάκρυα της άπαρηγορήτου μητρός ίσχυσαν να την άποτρέψωσιν. Ό μέλας πέπλος της μοναχής εκάλυψε την χρυσήν κόμην της και ποτέ πλέον τό μειδίαμα δέν έφάνη επί των ώρων χειλέων της.

Η μεγάλη μοίρα έθριάμβευσεν.

Έν Κορίνθφ 6 Νοεμβρίου 1'06. Κλεοπάτρα Άκούλα

Η ΚΑΥΡΙΑ BOTTARD

Η γεροντοτέρα νοσοκόμος «ή κερά Bottard» όπως την ώνόμαζαν οικείως, απέθανε πρό όλίγου. Ητο ένα είδος λαϊκής άγίας, μία από τάς γυναικας εκείνας αι όποϊαι φορούν την σκούφια των, όπως θά έφορούσαν την καλύπτραν μοναχής και αι όποϊαι όλα, αυταπάρησις, αγάπη και αυτοθυσία είνε κληρονομία χωρίς να τό γνωρίζουν. Απομκκρυσμένη εις μίαν γωνίαν, της άπεράντου Salpêtrière, την όποϊαν είχε

Όμιλούσε διά την Τουρβίλ ή διά τό Παρίσι, και μου διηγείτο όλα τά σκάνδαλα και μου περιέγραφε τάς κομψάς ήρωίδας των όποϊων έθαύμαζε τά ώραϊα φορέματα, και τά τέλεια γάντια.

— Τά καπέλλα, έλεγε, μεταβάλλον πολλά πράγματα. Μία γυναίκα όπου φορεί καπέλλο από τό κατάστημα Viroi, δύναται να κάμη ό τι φαντασιοπληξίαν θέλει. Όλοι θα την δικαιολογήσουν!

Ό άγιος Γεώργιος Maggiore ύψουτο σκοτεινός και μοναχός άνάμεσα εις τά κύματα τά λάμποντα από τόν ήλιον, σαν να είχε χυθί έπάνω του; αναλυμένο χρυσάφι. Η όμιλία αυτή ή έπιπόλαιος, και ή όλίγον περίεργος κομψότης της γυναίκας μου, εκίμουν την έντύπωσιν παρατονίας άνάμεσα εις την θαυμασίαν άρμονίαν των πραγμάτων.

Δύο εβδομάδες είχαν περάσει και είμεθα άκόμη εις την Βενετίαν. Ηγναικά μου είχε ανακαλύψει ένα νέον έμπορον περιέργων πραγμάτων και έπερνούσε εκεί όλον τόν καιρόν της εις νέας άγοράς.

Ημουν εύτυχής διά την αναβολήν αυτήν, και άκόμη περισσότερον διότι προήρξετο εκ μέρους της, και όχι από ιδικήν μου άνανδρίαν, τό όποϊον έπειτα θά με έκαμεν να υπερίσω πολύ από τύψεις της συνειδήσεως...

Επήγαμεν εις τό Murano και έπανερχόμεθα, άνάμεσα εις την γλυκείαν ήσυχίαν ενός άπογεύματος. Ό ούρανός και ή θάλασσα ακίνητοι, έφαίνοντο ώ; να έπερίμεναν με έκτασιν την ώρα της δύσεως· ήμεϊς έμέναμεν σιωπηλοί.

Βραδέως, ήσύχως, έφάνη μία περίεργος έμφάνισις: Μία γόντολα σκαπασμένη με μαύρο ύφασμα με κρόσσια άσημένια, έπροχωρούσε έπάνω εις τό ήσυχον νερόν.

— Είμε κηδεία είπε ό γοντολιέρης, με τόνον άδιάφορον. Και έπεθύμουν να έγνώριζα ποϊόν δυστυχή ώδηγοΰσαν ούτω εις την τελευταίαν κατοικίαν του. Έσταματήσαμεν διά να τούς άφήσωμεν να περάσουν. Ένας ίσρεύ; εκάθητο πλητίον εις τό σκαπασμένο φέρετρον, εις τό πλάγι του ένας άλλος άνθρωπος με τό κεφάλι στυμμένο, ό γιαλιστερός χαλκός με τά οϊκόστημα, τόν όποϊον έφερε εις τό χέρι του, έλαμπε εις τάς τελευταίας άκτίνας του ήλιου.

Η καρδιά μου έπαυσε να κτυπά, έπειτα ένόμισα ότι έρρευε από τό στήθος μου και διά μέσου του νερού έβυθίζετο εις τά βράσεια του άδου. Ω; εν όνειρω ήκουσα τόν γοντολιέρην να λέγη:

— Είμε ή κοντεσίνα Βαχβαρίγο. Απέθανε χθές.

(Άκολουθεϊ)

φωτίζει με την φλόγα της αφοσιώσεώς της ή δεσποινίς Bot-tard, ή οποία ήτο όγδοήντα έπτά έτών, είχε αρχίσει την θεληματικήν εργασία της την 12 'Ιανουαρίου του 1841.

Ήτο τότε είκοσι έτών, δηλ. εις την ηλικίαν εκείνην κατά την οποίαν ή ζωή αρχίζει να μειδιάζη ήτο ντροπική και όλίγον άδεξία, άλλ' από τότε ή ιδέα της αφοσιώσεως υπέρ των όμοίων της, την ένθουσίαζε.

Διαδοχικώς ειργάσθη πλησίον των ιατρών Tabret, Tre-tas και Charget και έσχημάτισε λαμπρόν στάδιον, κατά τό διάστημα του οποίου τρία έπεισόδια είνε αξιοσημείωτα. τό της μεγάλης επιδημίας της χολέρας τό 1847, κατά την οποίαν έπεριποιήθη πολλούς άσθενείς, χωρίς να προσβληθή από την φοβερήν άσθενείαν, έπειτα ή ύπηρεσία της ως νοσοκόμος, την οποίαν έκαμε τό 1870 πλησίον των πτωχών δυστυχών, όσοι έπαθον από την μαύρην εύλογίαν, τέλος τό τραγικόν περιστατικόν, όπου παρ' όλίγον θα ένίνετο από τρελλάς γυναικας πρό τινων έτών και του οποίου τον κίνδυνον κατώρθωσε ν' αποφύγη.

Τό 1887 ή ταπεινή νοσοκόμος των πτωχών, έκοσμοϋσε τό στήθος της, με τον σταυρόν της Λεγεώνας της Τιμής, μετά δύο έτη έλαθε τό χρυσόν μετάλλιον, ως ένθύμιον των πενήντα έτών ύπηρεσίας, και ένας ποιητής εις ώραιοϋς στίχους ύμνησε τό μέγα και ευμενές έργον της.

Τέλος, εις τας τιμάς αυτές, ή Γαλλική 'Ακαδημία, προσέθεσε την μεγαλειότεραν, δίδουσα εις αυτήν τό βραχέιον Montyon.

Η ζωή της υπήρξε έργον αποστολικόν. ό θάνατός της έθρηνήθη από όλους εκείνους όπου ευηργέτησε και κανείς πρίγκιψ, κανείς άρχων της γής δεν θα ήδύνατο να κολληκευθή ότι τύσαι εύχαι και τύση λύπη τον παρηκολούθησε εις τον τάφον.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Μύζα κουπόστα. Δύο όκάδες ξυνόμηλα, 300 δράμια ζάχα-ρι. Τά καθαρίζετε, αφαιρείτε με προσοχήν από τό μέσον τό σκληρόν μέρος. Τά βάζετε εις την φωτιά με τρία ποτήρια νερό, αφού τά τρυπήσετε με διάφορα γχύρφαλα, Προσθέτετε και κανέλα και όλίγον ροϋμι. Όταν θράσουν και αρχίσουν να δένουν τά σερίβετε.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Πραγματικός οικονομικός ύπολογισμός.

- "Αν λάβουν ύπ' όψει αι κυρίαί 1) ότι τά ύρξματά μ.κ είναι αναμφισβητήτως τά στερεώτερα.
2) "Οτι είναι τά φραδύτερα
3) "Οτι είναι τά τελειότερα και
4) ότι αι ΤΙΜΑΙ ΤΩΝ ΗΛΑΤΤΩΘΗΣΑΝ κατά πολύ, δεν έχουν παρά να αγοράζουν τά ΜΕΤΑΕΩΤΑ ΤΩΝ αποκλειστι-κώς διχ τό συμφρον αυτών από τό Κατάστημα μας.

Σπάργη Καθασταμάτη

Σταδίου 33. Άρ. τηλ. 240
έργοστασίου 241.

Πιανίνο εις λαμπράν κατάστησιν ένοικιάζεται. Πληρο-φορία όδός Νεοκρίνου αριθ. 10.

ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

Σήμερον οι φωτογράφοι έρασιτέχναι άνδρες και γυναίκες έχουν γεμίσει τον κόσμον, δεν υπάρχει δε κυρία και δε-σποινίς κάπως του κόσμου, ή οποία μαζή με τά bibelots της και να μη έχει και τό Kodak της με τό όποιον διασκεδά-ζει φωτογραφούσα πρόσωπα, πράγματα και τοπία

Φυσικά έρασιτέχναι και έρασιτέχνιδες φωτογράφοι έχουν ανάγκη καθ' ήμέραν πλακών, όργάνων και διαφόρων άντι-κειμένων, συναφών προς την ώραίαν αυτήν ένασχόλησιν, συγχρόνως δε και όδηγών διά τό έργον των.

Και διά μέν τας όδηγίας και την παροχήν παντός κα-ταλλήλου είδους άπευθύνονται προς τον ειδικόν διά πάσαν φωτογραφικήν άπορίαν και πάσαν μηχανήν και σκευασίαν επί της όδοϋ 'Ερμού, αρ. 12 παρά την πλατείαν του Συν-τάγματος κ. Ταβανάκην, τον μόνον διευθύνοντα τέλειον τοιούτο εργαστήριον, τό όποιον έγινε τό κέντρον συναντή-σεως και εργασίας των έρασιτεχνών άθηναίων φωτογράφων άνδρών και γυναικών.

Άλλά και διά κάθε είδος όπτικών, δηλ. Iorgnons, γυαλιά προσδυσοπικά και μυωπικά, χρυσά, άργυρά ή από ταρταρού-γαν, διά θερμόμετρα και βαρόμετρα εις τό εργαστήριον τουτο των κ. κ. Ταβανάκη και Γεωργαντοπούλου εύρίσκει τις πλουσιωτάτας συλλογάς, ίδια διά τας ήμέρας αυτές των δώρων. Αί τιμαί των είναι εύθυνόταται και τό προσω-πικόν των έξαιρετικώς άβρόν και περιποιητικόν προς την πολυπληθή και εκλεκτήν πελατείαν του.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΚΑΙ ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Μετά πολύμηνον ταξείδιον εις όλας τας μεγάλας εύρωπαϊκάς πρωτεύουσας, οι κ.κ. Μάρκου και Τσαμπούλας έπρομηθεύθησαν διά τό έδώ κατάστημά των ό,τι ώραϊον πολύτιμον και του τελευταίου συρμού είδαν εις τας προθήκας, τας οποίας όλαί αι ταξειδεύουσαι τόσοσιν θαυμάζομεν.

Τά άσημικά των αφνης άποτελοϋν συλλογήν, την οποίαν φυσικά σπανίως ήμποσεϊ να άπαντήση τις εις ένα εύρωπαϊκόν κατάστημα. Δίσκοι. ποτήρια, σερίβια τραπεζιού, βάζα, βάσεις διάφοροι στα-χυολογημένα από ή τι έχουν εκλεκτότερον όλα τά Ευρωπαϊκά κέν-τρα άποτελοϋν ένα σύνολον θαυμασίως ώραϊον. 'Επίσης τό τμήμα των ώραλογίων των, ως και τό τμήμα των χρυσών και πολυτίμων κοσμημάτων, εις τά όποια συνδυάζεται ο πλούτος της 'Ανατολής, με τά λεπτεπίλεπτα και καλαισθητικά στέδια της Δύσεως.

Τό περίεργον είναι ότι αι τιμαί των έδώ, είναι πολυ εύηγήνότεραι από εκσεϊ, αρκετ' δε μία έπίσκεψις εις την εκθεσιν των πολυτίμων αυτών πραγμάτων διά να συγκρίνη τις και τας τιμάς και τό κάλλος των εκτιθεμένων. 'Η εκθεσις αυτή — διότι είναι σωστή εκθεσις — είναι προσιτή εις πάντας καθ' εκάστην εις τά επί της όδοϋ 'Ερμού αρ. 56 καταστήματά των.

ΚΑΛΔΙΤΕΧΝΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Εις την 'Επαγγελματικήν και Οικοκυρικήν Σχολήν, όδός 'Ακαδημίας αρ. 37, έγινε εν αρχίς των μαθημάτων πυρο-γλυπτικής, πυρογραφίας, άγγειοπλαστικής και ζωγραφικής καθ' εκάστην από τας 3—4. Εις τό τμήμα τουτο πωλοϋν-ται σχεδιασμένα μαξυλάρια διά κέντημα ως και ζωγραφι-μένα τοιαύτα και εν γενεί παρέχεται πάσα όδηγία διά σχέδικ έργοχειρών.

Δίδονται προς κυρίας και δεσποινίδας μαθήματα ξυλογλυ-πτικής ή Γερμανικής γλώσσης, δύο φορές την εβδομάδα αντί δρ. 12, εις cours έπίτηδες ιδρυθέντα παρά γερμανίδος κυ-ρίας. Πληροφορία παρ' ήμιν.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ